

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

„Slovenske Matice“ osemnajsti redni veliki zbor

dne 14. junija 1882.

Ker se je sešlo 49 članov, tedaj zadostno število, otvori g. Grasselli, kot prvosednika namestnik zbor in se spomina bridke izgube, ki je zadela društvo s smrtjo predsednika dra. Bleiweisa viteza Trsteniškega. Matica udeležila se je slovesnega spreveda in tudi pri naboru za spomenik. Matičarji izgubili so še tudi družega člana in pisatelja Josipa Jurčiča. (V izraz sočutja vstane ves zbor.) Matica udeležila se je slavnosti o ženitvi cesarjeviča in pri tej priliki poklonila se gosp. deželnemu predsedniku. To so najvažnejše žalostne in vesele dogodbe v minolem društvenem letu. O drugem delovanju poročal bode stalno nameščeni tajnik gosp. Orešec, katerega ob jednom predstavlja zboru.

Tajnik Orešec poroča o delovanju odborovem od 1. januarja 1881. do konca aprila 1882. leta, našteva knjige letos izdane, to so: Letopis, Slovica Šumanova, Somatologija, Geometrija Lavtarjeva in Prirodopis živalstva, kateri je priredil g. Erjavce, a ministerstvo odobrilo za šolsko rabo. Vse te knjige obsegajo 96 pol in Matica je z izdanjem teh knjig gotovo rešila svojo nalogo. Nadalje govori o tvarini in rokopisih, ki so uže došli za bodoče izdaje Matičinih knjig, naznanja, da se je sicer nastavilo 19 novih poverjenikov, da je pa teh, zlasti pa delavnih poverjenikov še vedno premalo, da šteje društvo, od kar se knjige pošiljajo

le tistim članom, kateri so uže plačali letnino, 1288 članov, da je društvo razen uže po prvomestniku omenjenih, v preteklem letu izgubilo tudi dra. Ulago, škofa Dobrilo in notarja Rapoca, ter naposled izreka zahvalo vsem, ki so kaj storili in se potrudili za Matico.

Dr. Vošnjak predlaga z ozirom na trudoljubivo delovanje vseučilišnega profesorja Kvičale v zadevi upeljave slovenskega jezika v srednje šole, da se ta gospod imenuje častnim članom. Ta predlog se jednoglasno sprejme in gosp. Grasselli odpošlje takoj gospodu Kvičali naslednji telegram v Prago:

„Veliki zbor Matice Slovenske Vas je denes zaradi Vašega trudoljubivega in zaslužnega prizadevanja za širje uvedenje slovenskega jezika v srednje naše šole jednoglasno izvolil častnim članom Matice Slovenske.“

Ko je potem zbor votiral zahvalo vsem sodelujočim in sočutje vsem umrlim članom, prečita blagajnik gosp. Ivan Vilhar račun o društvenem novčnem gospodarstvu za l. 1881, po katerem je iznašal stan premoženja 44.006 gld. 52 kr. v gotovini in 97600 gld. v obligacijah.

Za pregledovalce računov volijo se gg. dr. Svetina, Ivan Hribar in Dragotin Žagar.

Po gosp. blagajniku Vilharji prebrani poračun za l. 1882. se odobri in ko so se za dopolnilno volitev oddale glasovnice, imenujejo se za skrutinatorje gg. dr. Bleiweis, Kobler in dr. Stare.

Dr. Zarnik poprime besedo in meni, da je število Matičinih odbornikov preveliko, čemu jih je

40, naj bi se število zmanjšalo in odborniki bili izključljivo v Ljubljani stanujoči, ker se ne more zahtevati, da bi odborniki od daleč prihajali na svoje stroške k sejam. Matica, ki je naš prvi literarni zavod, bi se ne smela zlorabiti, naj bi se tedaj kot odborniki volili članovi, ki znajo vsaj pravilno slovenski „diktando“ pisati, kar doslej nij bilo.

Na to oglasi se k 7. točki dnevnega reda kot poročevalec g. Luka Svetec in govori o nasvetu, naj se Matičina pravila prenaredi po pravilih Matice Hrvatske in Jugoslovanske Akademije. Dokazuje, da bi ta prenaredba ne bila umestna, ker imata oba omenjena zavoda drugačno podlago, drug smoter in se njihova pravila ne morejo obračati na nas, tedaj sta dotični pododbor in odbor sam, ki nij dobil v tej zadevi nikakega pravega napotka, za dobro spoznala, da se pravila ne predručaju, da se tudi letni donesek ne poviša na 3 gold. On tudi misli, da bi ne bilo potrebno krčiti število odbornikov, tudi vnanji odborniki naj bi ostali, ker se s to izvolitvijo vnanjikom, ki nekateri jako marljivo sodelujejo, izkaže nekaka čast.

Prof. Šuklje ugovarja razlogom, po g. Svetecižnavedenim, v interesu društva, katero gre zdaj rakovo pot. Najvažnejše so za nas šolske knjige in za te se v dolgih 10 letih nij storilo nič. Stremayer obljubil je l. 1873, da se bode par predmetov takoj poučevalo slovenski, kakor hitro imamo slovenske učne knjige, a Matica nij storila nič in le možu iz nasprotnega tabora ima se pripisovati, da bodo šolske knjige gotove pravočasno. Delovanje odbora bilo je nesrečno in nerodno, kar kaže Krsnikova povest-

LISTEK.

Žaljena gostoljubnost.

Poslovenila Am. Prešerin.

(Konec.)

Častnik uže misli na odhod. Najedenkrat mu pade v glavo, da s prijazno besedo in z denarjem utegne pri dečku več opraviti, nego s praznim pretenjem.

„Ljubi moj uječek,“ pravi častnik, „ti si prebrisane glave, toda norca se delaš z menoj, in ko bi tvojega očeta ne hotel žaliti, precej bi te zvezal in odpeljal.“

„Kaj poveste!“

„Ko se pa tvoj oče domu vrnejo, povedal jim bodem vse, in morajo te zarad laži pretepsti prav dobro.“

„To bomo še le videli.“

„No, bodeš uže videl. Pojdi k meni in naj bode konec prepira. Bodi dober in prijazen in podaril ti bodem kaj lepega.“

„Strijček,“ odvrne deček predrzno, „povem vam nekaj. Če se boste tukaj dalje mudili in zlobodrali, utegne Josip Sanpiero uiti v goščo in potem ga pri vsej svojej bistrumnosti vjeli ne boste.“

Častnik izvleče iz žepa srebrno uro ter jo pokaže dečku.

„Aha, ti mali malopridnež, gotovo bi tudi ti

rad imel tako uro, da bi se z njo bahal po mestnih ulicah. Gotovo bi se šopiril kakor pav, in če bi te ljudje vprašali, koliko da je na času, odgovoril bi jim: „Poglejte sem na mojo uro.“

„Kadar bodem dorastel, kupili mi bodo strijce lepo žepno uro.“

„Strijcev sin pa uže nosi uro, se ve da nij tako lepa, kakor ta-le, on je pa tudi mlajši od tebe.“

Deček globoko vzdihne.

„No, povej mi, hočeš uro?“

Fortunat se ozira na uro, jednako mački, če se jej moli cela kokoš; ker pač dobro vé, da se z njo norčujejo, ne upa si tace iztegniti in večkrat se ozre celo v stran, da bi ne gledala vabljuje jedi, oblizuje si ustnice in hoče svojemu zapeljivcu reči: „Kako si vender neusmiljen.“

Fortunat si ne upa segniti po uri, marveč vpraša:

„Zakaj se z menoj norčujete?“

„Pri mojej veri, to nijso šale. Povej mi, kje je Josip in ura je tvoja.“

Fortunat mu ne verjame in se namuza, svoje oči vpre na častnika; v njegovem obličju želi brati, bi li njegovim obljubam verjel ali ne.

„Svojo službo hočem izgubiti, če se ti lažem. Moji podložni tukaj so priča.“

Častnik pri teh besedah stegne roko in se bliža z uro v roki vedno bolj dečkovemu obličju, katerega črte naznanjujejo notranjo borbo mej dobičkaželjnostjo in mej dolžnostjo gostoljubnosti, ki je vsacemu Korzikancu sveta. V prsih njegovih vrelo in

kipelo je vse. Mej tem so njegove oči vedno na uro vprte, katero je častnik držal za verižico. Zdajci stegne desno roko proti uri, častnik jo izpusti, da pade z vso svojo težo v dečkovo roko; prvi jo vender še drži za verižico; kazalnica je višnjava, notranji deli bleste, da se v njih upodablja solnce. Skušnjava je prevelika.

Fortunat vzdigne svojo levo roko ter kaže s palcem na kopico, na katerej ravno sedi. Častnik to razumivši, spusti verižico in Fortunat postane jedini lastnik žepne ure. Brzo kot srna skoči s kopice in v kakih dveh skokih bil je uže kakih dvajset stopinj od častnika. Vojaki začnejo kopico privrati in kmalu zapazijo v njej močno gibanje; v tem trenutku izleze iz nje ranjen človek z bodalcem v roki; udje so mu otrpneli, zato stoji brez pomoči svojim zalezovalcem nasproti.

Častnik pristopi ter se pred vsem polasti njegovega bodalca, potem ga zveže, čeravno se obupno brani. Ujetnik na zemlji ležeč obrne se proti Fortunatu, kateri se mu počasi približuje.

„Zlodjeva zalega,“ zadere se ujetnik jezno in zaničljivo.

Fortunat vrže krivični denar pred ujetnika, spoznavši, da ga nij zaslužil. Ujetnik ga niti ne pogleda in mirno vpraša častnika:

„Gamba, prijatelj moj, ne morem se na nogah držati, nesti me boste morali v ječo.“

„Ravnokar ste pa bili urni kot srna. Potolžite se zaradi tega, da sem vas vjel, kajti, tako

nica avstrijska in nesrečni atlant, katerega nihče priporočati ne more. Tiskalo se je tudi preveč iztisov, namreč 2000, ko se nam je denes povedalo, da je le 1288 članov in od tod prihaja, da imamo zalogo knjig, ki figurira v bilanci s 4000 gl., kateri znesek pa je fikcija, ker so te knjige vredne k večjemu 600 gl. Da bode zanimanje večje in knjige boljše, treba je obračati se do posameznih pisateljev in pri njih naročiti potrebnih rokopisov, pri tem pa se treba ogibati na jedni strani prevelike popustljivosti, na drugi strani pa prevelike rahločnosti, vsled katere se je na pr. pri spisu o papeži Innocentu III., ki nij bil nikakor sestavljen po zgodovinski virih, izpustila vsa obširna in jako važna korespondenca, a pri njegovej (Šukljevej) biografiji Palackega najboljša partija, ki mu je stala mnogo studij, to je kontroverza mej Palacky-em in Höfler-om iz ničevega uzroka. Matica izgublja udov in premoženja, treba tedaj preustrojiti pravila po vzgledu Matice Hrvatske in odbor ločiti v dva odseka, v književni in gospodarski. Kar pa se tiče vnanjih udov, gotovo nij nobeden tako ničemuren, da bi bil žaljen, če mu ne doleti odborniška čast, vrh tega naj bi se vnanjikom izročevala poverjenjstva v korist društva.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. junija.

Čehi osvojili so si predvčerajšnjem zopet jedno trdnjavo, iz katere strahovali so doslej nemški Pemci slovanski živelj po čeških pokrajinah. Pri volitvah v kupčijsko zbornico pelzensko v 13. dan t. m. izvoljeni so namreč tako za obrtniški, kakor za kupčijski odsek sami kandidati narodne češke stranke. Nemška večina v tej zbornici visi tako od predvčerajšnjega dne le na jedni nitki še, katero pa najmanjši slučaj pretrgati zamore in so po tem češki narodnjaki v večini. Zato vlada v čeških krogih občno in neizmerno veselje, katero tudi mi Slovenci deliti moramo. Nemški listi pa, osobito „Deutsche Zeitung“ od žalosti umira in taraga, tudi pové, da so Čehi vsa sredstva porabili za to agitacijo. To je popolnem v redu, samo da so bila sredstva zakonita in poštena. Če pa „D. Ztg.“ hoče vedeti, kaj je volilen terorizem, povpraša naj svoje pajdaše na Kranjskem, kako in po kakšnih potih da so le-ti zmagali ono leto pri volitvah v „kranjsko kupčijsko zbornico“. — Sicer pa slava značajnim češkim volilcem!

Novačenje v **Bosni** teče brez upora in neprilike, in do zdaj se nij nikjer prigodil noben nered

To zopet jasno kaže, da ne vojaški zakon, nego drugi uzroki zakrivili so vstanek v Hercegovini, in sicer v prvi vrsti slaba uprava in neznošno postopanje nekaterih uradnikov z ondašnjim zavednim in bistroumnim narodom, ki je mislil, da ima pravico na človeško ravnanje. Če so tuji agitatorji netili vstanek, kakor se je to službeno potrdilo, zamogli so kaj doseči le z nezadovoljnim in zatiranim narodom.

Vnanje države.

Ruskemu carju porodila se je predvčerajšnjim hčerka, velika kneginja, ki jej bodo nadeli ime Olga.

Srbskega se je včeraj brzojavilo, da ima vsak hip odstopiti kabinet Piročančev in sestaviti se nova vlada; a kmalu za tem ovrgla se je ta vest, češ, da kralj te demisije nij hotel sprejeti. Ali bodi si to, kakor hoče, uže naprej je videti, da se zdanje ministerstvo ne bode več moglo vzdržati, kajti oni radikalni poslanci, ki so pobijali to vlado ter jo dolžili, da je s svojo lahkomišljenostjo oškodovala materialne interese Srbije ter preveč na slanjala se na avstrijsko-ogersko državo, voljeni so zdaj zopet ter počesčeni s sijajnim zaupanjem svojega naroda. Ali kakšna bôdi nova vlada? Iz opozicije same se ne more vzeti, ker ta je v manjšini in ne more storiti vlade, zamore pa s svojim številom zavirati vsako delavnost narodne skupščine. Tudi je vprašanje, ali bi koalicijsko ministerstvo imelo kaj vspaha. Skoraj jednoglasno mnenje publicistov smatra za jedino rešitev srbske krize to, da nova vlada razpusti zdanjo skupščino, odrédi nove volitve ter razodéni železnično pogodbo s propalim društvom „Union générale“ in konečno da je treba na podlagi novih volitev sestaviti definitiven kabinet. In res, narod, ki je v zadnjem času pokazal tolikšno vztrajnost in tako politično zrelost, ne bo se dal slepiti in ne bo prenehal terjati odgovornost glede upravljanja svoje države. Zato pa vlada, ki je razdražila strasti brez potrebe in zagrešila krizo v mladej tej kraljevini, ne more dalje ostati; če bi pa se držala na krmilu s silo in proti volji naroda, to utegnile bi oškodovati tudi samemu — kralju Milanu I. — V Posavini vnel se je upor in odposlati so se morali tja vojaki.

V **Belgiji** podlegli so klerikalci pri volitvah v senat in v zbornico skoraj popolnem, ker dobili so zmago samo v Brügge. Vsled teh volitev, ki so se vršile v 13. dan t. m., postala je liberalna stranka zelo močna.

V **nemškem** državnem zboru se zdaj res tako interesantno razpravlja o samoprodaji tabaka, kot je bilo pričakovati. V ponedeljek govoril je knez Bismark 2½ ure dolgo ter priporočal, sprejeti njegov predlog. Ali pri tem obsojal je ostro „rovanje nemških strankarjev“, tako da je marsikatera gorjupa priletela tudi — v obraze „puntarskih politikov“ v Avstriji. Dejal je v svojem zrnatem in jako zanimljivem govoru tudi: „Dinastije so na-

rodne ter ne puste države izpodkopati. Tesne zveze imamo mi z državami izven Nemčije, ki imajo z nami vred jednake težnje... Jaz imam popolno zaupanje, da dinastije ohranijo politično in vojaško jedinstvo ter da nam pomorejo tudi v nevarnostih, ki bi utegnile državi nastati z marazmom strank v državnem zboru.“ Na to izjavo železnega kancelarja leté te-le besede Richterjeve: „Kancelar opomina državni zbor, naj je složen; ko bi le-ta bil vedno tako složen, kakor zdaj navzoči monopolu!... Kakor kancelar včeraj dinastije nasproti ljudstvu povzdiguje, tako govori absolutizem. To je stari Bismark iz 1847. leta! Dinastije so vse le po ljudstvu in nič brez ljudstva... Mi tukaj ne zastopamo samih sebe, temveč domovino in kralja, kajti zdanji kralj je 1847. l. dejal, da pretekli je čas za monopol. Če zavrže državni zbor monopol, vsemu narodu neljub, stori narodno delo!“ — In res nam se v zadnjem hipu poroča, da je državni zbor zavrgel predlog o samoprodaji tobaka z 276 glasovi proti 43. Tako je železni Bismark torej propadel, mi pa smo veseli, da nijmamo skomin po „rajnu“!

Dopisi.

Iz Celja 14. junija. [Izv. dop.] Pod prejšnjim vodjem tukajšnje okrajne sodnije se je bagatelna tožba zaradi motenja v posesti rešila v slovenskem jeziku. Dr. Langer in dr. Stepisch-negg sta proti slovenskim odlokom vlo-žila priziv (rekurs), a nadsodnija v Gradci zavrnila je oba rekurza kot nedopustljiva (unzulässig). Pri okrajnej sodnji v Litiji rešila se je zemljišča-knjižna prošnja slovenski, knjigovodja pa v strahu pred g. Waserjem ta odlok izvršil in vpisal je v nemškem jeziku. Ko je to prišlo nadsodnji na znanje, pozvala je le-ta okrajno sodnijo litijsko, naj se opraviči, zakaj se slovenski odlok nij tudi v zemljiščne knjige vpisal slovenski? Kakor se iz tega vidi, udali so se gospod predsednik Waser in nadsodnije svetovalci popolnem zadnjemu jezikovnemu ukazu. Radovedni smo samo to, kako dolgo bode še naš predsednik Heinriche- tiral opozicijo proti ministerstvu.

Z Notranjskega [Izv. dop.] O, tempora nubila! Uže časopisi človeka več ne mikajo, kajti list za listom poroča le o nesrečah in neizgodah. Tukaj je toča poljščino vničila, tam vpepelil je požar imetje ubozega kmeta, zopet drugod vgnezdila se je trtna uš. — Še celo sterilni Kras goji v sebi Phylloxero — pa ne vastatrix, tembolj „Phylloxero

sem vas vesel, da bi vas sam nesel, če bi bi bilo treba. Narediti vam hočem nosilnico, dragi prijatelj.“

„Denite v njo tudi nekoliko slame, da bodem mogel priročno počivati,“ ga prosi ujetnik.

Mej tem, ko je nekoliko vojakov nosilnico pripravljalo, nekoliko pa ujetniku rano obvezovalo, prikaže se Matija Falkone s svojo soprogo na stezi proti gošči držečej. Soproga s teško s kostanjem napolnjeno vrečo na glavi stopa pred njim, mož pa jedno puško v roki, drugo pa na rami, stopa za njo; kajti na Korziki bi se človek Matijeve vrste onečastil, nositi kaj družega, nego orožje. Ko vojake zagleda, bila je njegova prva misel, da na njega preže. Misli si, kdaj in zakaj bi se bil z oblastnijami sprl. Vest mu nič kaznjivega ne očita. On je bil na dobrem imenu in obče spoštovan. Toda on je Korzikanec, in le malo prebivalcev na tem otoku je pač zamoglo reči, da bi se ne bili uže pregrešili zoper kazensko postavo ali z umorom ali pa s kakim drugim prestopkom postave.

Toda jedini Matija imel je boljšo vest, nego drugi naseljenci; minolo je uže blizu deset let, odkar nij svoje puške sprožil na nobeno človeško bitje. Bil je tudi jako previden in misli se hrabro braniti, če bi bilo treba.

„Žena,“ veli on, „odloží svojo vrečo in pripravljena bodi na vse.“

Jozefa ga precej uboga. Vroči jej jedno svojih pušek, da bi gibanja ne ovirala, in potem se spusti proti svojej hiši, pa vedno blizu drevja, da bi se pri prvem nasprotnikovem napadu za njo skriti in tako mogel streljati iz zavarovanega kraja na na-

sprotnike. Njegova soproga mu je za petami in pripravljen mu je na strani stati v vsakej stiski, v jednej roki drži ona izročeno puško in strelno robo.

V Korziki je navada, da hrabra Korzikanka svojemu možu mej bojem nabija puško.

Ko častnik zagleda Matijo s tako pretečim obnašanjem, mu je nekako tesno pri srci.

„Ko bi bil, kar pa dvomim, Matija ujetniku v rodu, ali pa njegov dober prijatelj, utegne njegova puška gotovo dvema izmed nas storiti konec, in mene bode, kljuba najinemu sorodstvu gotovo izbral kot prvega.“

V tej velikej stiski gre Matiji nasproti z namenom, povedati mu kot staremu znancu vse, kar se je zgodilo.

Ko se mu približa, zakliče Matiji: „Alo, stari prijatelj, kako vam kaj gre? Jaz sem Gamba, vaš sorodnik.“

Matija obstoji in ne zine ni besedice, in mej tem, ko se mu častnik bliža, meri s svojo puško proti njemu, toda v kvišku.

Ko Gamba do Matije pride, poda mu roko ter reče: „Dober dan, Matija!“

Ta ga temno pogleda in mu mrzlo odzdravi: „Dober dan, Gamba.“

„Hotel sem vas mimogrede obiskati,“ nadaljuje Gamba, „denes smo imeli pač težavno pot, pritožiti se pa vender ne morem nad tem ker smo Sanpiera vjeli.“

„Hvala Bogu!“ vzklikne žena, „veseli me jako, da se vam je to posrečilo, pretekli teden nam je ukrad dobro rejeno kozo.“

Častniku so te besede jako po volji.

„Ubogi revež, gotovo je bil lačen,“ zavrne Matija svojo soprogo.

„Malopridnež se je branil, kakor lev,“ pripoveduje častnik, kateremu Matijevo sočutje nikakor nij bilo povšeči. „Ustrelil je jednega mojih ljudi in desetniku Chardanu je celo desno roko razmlinčil, to pa nij posebna škoda, kajti Chardan je po rodu Francoz. Potem se je tako dobro skril, da bi ga brez pomoči vašega sina ne bili mogli zasačiti.“

„S pomočjo mojega sina?“ vpraša Matija.

„Fortunata?“ vpraša tudi Jozefa.

„Da, Josip se je v ono seneno kopico skril; toda vaš sinček se je izkazal za jako iznajdenega dečka, in on se sme zanašati na to, da bodem vse njegovemu strijcu naznanil, kateri mu bode gotovo kaj lepega za to obnašanje podaril. Vrh tega se bode njegovo in vaše ime nahajalo v poročilu, katero bodem predložil državnemu pravdniku.“

„Vsi vragi,“ zamrmra Matija.

V tem pogovoru dospeta do hiše. Sanpiero sloni v nosilnici. Zaničljivo se nasmehne, ko zagleda Matijo v Gambini družbi, potem se obrne, čeravno težko, proti hiši, bljune in zakriči:

„V tej hiši je gnezdo izdajalcev!“

Le oni človek, kateri vidi smrt pred očmi in je na njo popolnem pripravljen, upal bi se Matiji Falkonu kaj takega očitati, kajti smrt z bodalcem bil bi jedini odgovor na to razžaljenje.

Fortunat očeta od daleč zagledavši stopi v hišo. Brž se vrne ter prinese skledico mleka, katerega ponudi jetniku.

magistrorum", koje noben vrag — še tobakova žlindra ne odpravi. Strašno debelo in neobčutljivo kožo mora ta mrčes imeti; uže precej po novem letu vpokojen, zabaja še zdaj v vinograd okrajnega šolskega sveta nadlego delat. Učitelji bili smo zmiraj mnenja, da, ako se kdo vpokoji, ob enem tudi njegovo delovanje, kot zastopnik učiteljstva pri okrajnem šolskem svetu jenja, pa uže vidimo, da postave še nismo dobro „pregruntali“.

Gospod, imejte vender toliko močstva v sebi — nekaj petkov imate tudi uže na hrbtu — in odstopite samovoljno, saj veste, da je svet ves „furbast“, in je tudi tako „puferce“ iznašel, koji bi vas pregnali! Še kot aktivnega učitelja nam vaše zastopanje nij bilo ravno po volji, še manj pa zdaj, ko pri šolstvu ničesar iskati nimate.

Tedaj apage!

Medicus contra Phylloxeram.

Z Dunaja 13. junija. [Izvir. dop.] (Zabava: „slovanskega pevskega društva.“) Zadnje soboto priredilo je slovansko pevsko društvo v dvorani „zur Stadt Wien“ zopet zelo zanimljivo in prijetno zabavo. Došlo je dosti zastopnikov dunajskih slovanskih društev, lepo število krasotic in prav odlične gospode. Dvorana bila je polna. Zbori: Zvonar: Běla krasavice: I. Jaro laský, Lžičar Kr-tinský: Bosansko-hercegovski napjevi, Förcht-gott-Tovačavský: Bolgarske narodne pesni, in Křížkovský; „Vyprask“ pelo je društvo vobčno zadovoljnost. Izredno so se dopadale bolgarske narodne pesni. Tako krasnih je le redko čuti. Förcht-gottova „Dumka“ in Buchte „Šuhaj Slovak“ bili ste vzprijeti z burnim ploskom. Neprecenljivi pevovodja društva, g. Buchta igral je na gosli Bethovenov „Adagio cantabile“ in svojo skladbo s spremljevanjem na glasoviru. S svojo umetnostjo na gosli razvnel je g. Buchta poslušalce. Hapaški kvartet pel je 4 pesni namreč Sedlačekov o: „Marne výstrahy“, Knahlvo: Touha, Vášakovo: cesta z námluv in Krtinský-Jahodino: „Běčalaci“. Boljšega kvarteta nij lahko sliš ti. Pesni so večinoma šaljivega zadržaja, kar je občinstvu seveda zelo ugajalo. Slaveča poljska pevka Amelja Kamin-ska je v zadnjem trenutku svoje sodelovanje odpovedala. Ta večer slavili so pevci in mnogobrojno občinstvo 41. rojstni dan pevovodje slov. pev. društva g. A. A. Buchte. Ko je g. predsednik društva dr. Lenoč končal prekrasno napitnico, zapeli so pevci: „Na mnogaja ljeta“ od vseh strani, doneli so klici: Na mnogaja ljeta Buchti, at žije.

živijo! Tugo smo spominali se tudi dveh odhajajo-čih marljivih udov; uradnika Hurke, ki pojde v Steyr in inženira Tučka, ki pride v Beljak. Pozno v noč vrstili so se govori, napitnice in pesni. Bodoča zabava bo 8. julija v čast na počitnice odhajajočih pevcev — dijakov.

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Gosp. Peter Urh imenovan je za prošta novomeškega, gosp. prof. dr. Gogala za kanonika stolne cerkve ljubljanske, gospoda dr. Jan. Kulavice, vodja Avgustinskega zavoda na Dunaji in dekan J. Toman v Moravčah, pa za častna kanonika.

— (Razpisane službe.) Pri c. kr. okrajnej sodnijski v Kamniku mesto zemljišnega knjigovodje s plačo po X. razredu do 14. julija t. l. — Notarski mesti v Idriji in Vipavi, prošnje v štirih tednih od danes pri notarskeji zbornici v Ljubljani.

— (Državno-železnični svet.) Z ozirom na določbe ukaza trgovinskega ministerstva od 26. februarja 1882. o uredbi državno-železnične poslovvršbe po zahodnih državnih železnicah, in po zasebnih železnicah, katerih poslove država vrši, so na poziv trgovinskega ministra predlagale trgovinske in obrtne zbornice, in kmetijske strokovne korporacije ude državno-železničnega sveta. Po paragrafu 10. ukaza predlagati zbornici celovška in ljubljanska vkupe jednega in c. kr. kmetijski družbi v Celovci in Ljubljani tudi vkupe jednega ude. Po dogovoru vseh štirih predlagali ste trgovinski in obrtni zbornici gospoda Viljema Hupfelda, vodjo priv. avstrijske rudarske družbe v Prevali, udom in gosp. Ceno grofa Goëssa, državnega poslanca na Dunaji, nadomestnikom; kmetijski družbi celovška in ljubljanska pa gosp. Karola Luckmannna, vodjo obrtne družbe kranjske, udom in g. Ivana Murnika, tajnika trgovinske in obrtne zbornice ter odbornika kmetijske družbe v Ljubljani, nadomestnikom. Predlogi poslali so se uže trgovinskemu ministru, kateri imenuje ude omenjenega sveta, kateri s 1. dnem julija meseca 1882 v življenje stopi.

— (Iz odborove seje c. k. kmetijske družbe 4. t. m.) Odločujejo se podpore c. kr. ministerstva kmetijstva in sicer se odloči za nakup ruskega lanu 300 gold., za povzdigo sadjereje 200 gl., za ovčjereje 200 gold., za čebeloreje 150 gold., za nakup muricodolskih in belanskih bkov 2000 gold., za napravo umnih vodnjakov dovoljenih je 1200 gl.

Poroča se o vpejavi deželnega zazona o uničevanju deteljne predenice. Ljudskeji soli v Premu in v Kostanjevici dovoli se vsakej 10 gold. za pridno pokončevanje gosenic, kebrov in drugih mrčesov. — Na prošnjo gosp. vodje R. Dolenca na Slapu za podporo, da bi se šel učiti v Bohinj sirarije, in jo potem vpeljal na Nanosu in na Rakovniku, odgovarja se, da letos nij dovoljenih nikakešnih podpor za sirarijo; sicer pa zadeva ta stvar bolj kmetijsko podružnico vipavsko, ki ima precej svojega premoženja, katerega ima po štatutih uporabljati samo v povzdigo kmetijstva. — Gosp. J. Deklevi in gosp. A. Magani prodá se družbinska mlatilnica, katera uže več let neporabljena in pokvarjena leži pri kmetijskeji podružnici v Senožečah, za 50 gold. — Za izdelovanje poljske in živinorejske statistike dovoli c. k. ministerstvo kmetijstva podporo. — Dr. Poklukar poroča o natisu M. Rantovega spisa „o škodljivih mrčesih“ ter poroča, da Hötzlerjev artistsičen zavod na Dunaji za barvane podobe zahteva 1200 gl. Ker je v ta namen devoljenih samo 500 gl., napravile se bodo samo črne podobe. — Kot udje kmetijski družbi pristopili so gg.: J. Thuma, c. k. okrajni šolski nadzornik in nadučitelj v Postoini, Janez Šega, duhovni pomočnik, Andrej Šest, učitelj v Ratečah, in France Medic, nadučitelj na Jesenicah.

„Novice“.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 15. junija. „Fremdenblatt“ poroča: Fregata Lavdon dobila je povelje, da nenadoma odpluje v Aleksandrijo. — Listi poročajo: V Trst pride v nedeljo nad 1000 ubežnih Evropecev iz Aleksandrije.

Carjigrad 15. junija. Predvčerašnjim in včera je posvetovanje ministrov. Pri admiraliteti in v arsenalu delajo se priprave za vse slučaje.

Rim 15. junija. Mancini javlja zbornici, da so pri nemirih v Aleksandriji ubiti štirje Italijani. Vojaki se ne bodo izkricali, red se je povrnil.

Aleksandrija 15. junija. Proklamacija guvernerja pozivlja prebivalce, naj zopet prično kupčije. Kedive, sprejemši odličnjake, trdi, da nij nobenega uzroka, da bi se ponavljali nemiri. „Times“ pišejo: Kedive in Derviš prosila sta Porto, naj pošlje 18.000 vojakov v Egipt. V Aleksandriji zaprtih je 450 osov.

„Poberi se mi izpred oči!“ zavpije jetnik z gromu podobnim glasom. Potem se obrne k prvemu vojaku ter mu dé: „Priatelj, dajte mi piti.“

Vojak mu poda čutaro iz tikve narejeno, katero radovoljno izprazni do dna. Ob enem prosi, da bi mu roke spredaj mesto zadaj zvezali.

„Imam navado, priročno počivati,“ pravi on. To se mu dovoli in častnik potem da znamenje na odhod. Poslovi se od žlahtnika, kateri pa ne zne besedice, in oddelek z jetnikom se spusti navzdol proti ravnini.

Po preteku kakih deset minut še le oče spregovori. Deček ga nemirno pogleduje in vpira svoje oči zdaj na očeta, zdaj na mater. Oča na svojo puško oprt stoji pred njim ter ga meri s prodirajočimi in temnimi pogledi.

„Začetek je dober!“ spregovori oče mirno.

Toda ta prisiljeni glas imel je v sebi nekaj strašno nepokojnega za vsacega, kdor je Matijo bolje poznal.

„Oče, ljubi moj oče,“ deček milo zaplače, solze se mu uderó iz oči; in vrže se pred očetom na kolena.

Oče zagrmí: „Proč od mene“. Deček stopi malo nazaj. Mati se mu približa ter zapazi verižico, katere konec vidi se izpod jopiča.

„Kdo ti je dal uro?“ vpraša ga mati.

„Častnik mi jo je podaril,“ odgovori deček s trepetajočim glasom.

Oče se polasti ure, ter jo zažene proti bližnjemu kamenu s tako močjo, da se je razdrobila v tisoč koscev.

„Žena!“ zakliče oče, „je li to moj sin? Govori!“

Materina lica polije rudečica.

„Mož, kaj me vprašaš, morda ne veš, s kom govoriš?“

„Potem je on prvi svojega plemena, ki je postal izdajalec.“

Dečkovo ihtenje postaja vedno močnejše. Oče ima svoje oči neprestano vprte na sinka. Naposled vrže svojo puško čez rame in krene potem, s sinom, kateremu veli naj gre z njim, naravnost proti gošči Magius imenovanje.

Jozefa teče za njima in moževo roko krčevito zgrabitvši mu pošepeta: „Matija, on je tvoj sin!“ V velikih skrbih vpira svoje oči na moževi obraz, da bi v njem brala njegove misli in namene.

„Zapusti me precej!“ veli jej Matija. „Jaz sem njegov oče!“

Jozefa objame v svojej velikej ljubezni svojega sinka in s solznimi očmi se vrne domov. V hiši pade pred podobo Matere Božje na kolena ter jo iskreno prosi pomoči.

Matija se oddalji kakih dvesto stopinj proti gošči in potem spusti v bližnjo sotesko. Ondi preišče zemljo, najde jo rahlo in svojemu namenu primerno.

„Fortunat,“ veli oče, „stopi pred ono skalo.“

Deček pri tej priči uboga.

„Poklekni in opravi svojo molitev.“

„Oh, dragi moj oče,“ zajoče deček roke skleniši, „vi me mislite usmrtiti?“

„Moli,“ zavpije oče z grmečim glasom.

Deček mej strašnim intenzjem moli „oče naš in vero.“

„So le-te vse molitvice, katere znaš?“

„Oče, znam tudi „češčeno Marijo“ in litanije; moja teta so me naučila.“

„Litanije so precej dolge, znaš jih pa tudi moliti?“

Deček moli litanije prav tiho.

„Si uže izmolil?“

„Oh, ljubi moj oče, odpustite mi. Kaj takega ne bodem nikdar več storil. Strijca hočem prositi, da bode Sanpiero izprosil pomiloščenja.“

Deček še nij popolnem izgovoril, ko oče s puško pomeri in zakliče: „Gospod bodi Ti milostljiv!“

Fortunat si obupno prizadeva očetovo roko doseči, toda ta mu ne pusti toliko časa, da bi bil izpeljal svoj namen, temveč sproži puško in sin se mrtev zgrudi na zemljo.

Oče se vrne domov ter niti ne pogleda mrtevega sina. Gre po lopato, da bi mu izkopal jamo. Komaj naredi deset stopinj, uže ga sreča njegova soproga, ki mu je hitela nasproti, ko je čula strel.

„Kaj si počenjal?“ vpraša ga ona.

„Pravico sem izvrševal.“

„Kje je moj sin?“

„V soteski blizo gošče, ravno ga mislim zagrebsti. On je umrl kot kristjan, moli za njegovo dušo, tudi jaz bom dal brati sv. maše v blagor njegove uboge duše.“

Kairo 15. jun. Strah se množi. Splošno izseljevanje traje še dalje. Javne urade hoté predstaviti v Aleksandrijo. Francoski konzul se brani odgovornosti za varstvo svojih rojakov.

Ad interim.

— „Slovenčev“ tesnosrčni napád,
Ki krivega razumljenja je sád,
Strahú mi kar nič ne zadaje,
Zavrnem ga v „Zvonu“ — pevaje!
Da svojim protivnikom stavim se v bran,
To domu sem, stanu in sebi dolžán,
Dolžan sem to tudi častiti gospódi,
Ki pesni in méne prijazneje sódi.
A, dàsi napád na mé je srdít,
Pušíc ne bom rabil, bom rabil le — škit —
Le sebe bom branil
Protivnika né bi rad ranil!
A če se pa to dogodi,
Da kaka pušica nazaj prileti,
To, vrla gospóda, nij moja krivica,
Ne moja, le vaša vas rani pušica! —

S. Gregorčič

VII. in VIII. izkaz doneskov

za spomenik dr. J. Bleiweisa viteza Trsteniškega.

G. Čibič, dekan v Črnicah pri Gorici . . .	6 gld. — kr.
G. Rjavec Blaž, župnik v Batujah na Goriskem . . .	4 „ — „
G. Rožman Lovro, župnik v Žabnicah na Gorenjskem . . .	10 „ — „
Slavna družba sv. Mohora v Celovci . . .	50 „ — „
G. Tedeški Karol, župnik v Gorjah . . .	5 „ — „
G. Lozar J., t govec v Ljubljani . . .	6 „ — „
G. Kolman Franc, trgovec itd. v Ljubljani . . .	15 „ — „
Neimenovan . . .	1 „ — „
G. Ljubej J., župnik v Gorjah . . .	2 „ — „
Poslano po gospodu dekanu v Gornjem Gradu:	
G. Potočnik Lovro, dekan v Gornjem Gradu . . .	5 „ — „
G. Zdolšek, župnik v Solčavi . . .	2 „ — „
G. Ermenec Fr. v Lučah . . .	1 „ — „
G. Krenar Janez . . .	1 „ — „
G. Gostelnik . . .	1 „ — „
G. Jerančič Viktor . . .	1 „ — „
G. Krtna Mat. . .	1 „ — „
Neimenovan . . .	1 „ — „
G. Oblak Fr., rač. svetnik v Sarajevu . . .	1 „ — „
G. Kajdiž Tomaž, župnik v Vodica . . .	2 „ — „
G. Kukelj Anton, kaplan v Vodica . . .	2 „ — „
Vkupe . . .	117 gld. — kr.
K temu v zadnjem listu izkazanih . . .	1005 „ 50 „
Vkupe do zdaj . . .	1122 gld. 50 kr.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu precej nizko in sploh za 2-97 mm. nižje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je namreč 732-33 mm. in je bilo samo v vtorek nadnormalno. Z ozirom na srednje stanje vsega tedna, je bilo v ponedeljek, vtorek in sredo nadnormalno, v četrtek, petek, soboto in nedeljo pa podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 4-99 mm. nad normalom, je imel vtorek; najnižje, za 3-78 mm. pod normalom, petek; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 8-77 mm. Najvišje v vsem tednu sploh, za 5-51 mm. nad normalom, je stal barometer v vtorek zjutraj; najnižje, za 4-27 mm. pod normalom, v petek opoludne; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 9-78 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 4-34 mm., je imela sreda; najmanjši, za 0-89 mm., p-tek.

Termometer: Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala + 16-1° C., to je za 2-0° C. pod normalom, in je bila v ponedeljek, vtorek in sredo nadnormalna, v četrtek, petek, soboto in nedeljo pa podnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, + 19-7° C. ali za 3-6° C. nad normalom, je imela sreda; najnižjo, + 11-7° C. ali za 4-4° C. pod normalom, sobota; razloček mej maksimum in minimum srednje temperature je tedaj znašal 8-0° C. Najvišja v vsem tednu sploh, + 25-0° C., je bila temperatura v sredo opoludne; najnižja, + 11-0° C., v soboto zvečer; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 14-0° C.; temperatura je bila torej v pretečenem tednu precej ekstremna. Največji razloček v temperaturi jednega dne, za 9-6° C., je imela sreda; najmanjši, za 1-0° C., sobota.

Vetrovi pretečenega tedna so bili precej spremenljivi, sploh pa slabotnejši, kot v predzadnjem tednu. Največkrat, namreč 7krat, smo imeli „jugozahod“, 5krat „gorenjca“, 3krat „jugovzhod“, 2krat „burjo“, po 1krat „čisti vzhod“, „čisti zahod“, „čisti jug“ in „brezvetrije“.

Nebo je bilo vsled nizkega stanja barometrovega večinoma ali popolnem ali pa saj deloma oblačno, in sicer 13krat „popolnem oblačno“, 3krat „deloma oblačno“ in 5krat „jasno“.

Vreme je bilo pretečeni teden zelo nestanovitno in deževno. Imeli smo 5 deževnih dni, namreč vse razen vtorka in srede. Palo je neprimerno dosti mokrine, namreč za 95-50 mm., in sicer posebno dosti, za 38-00 mm., v četrtek in, za 35-00 mm., v soboto.

Umrli so v Ljubljani:

13. junija. Meta Krušič, sladničarjeva udova, 53 let. Kladežne ulice št. 1. za jetiko.

V deželnej bolnici:

12. junija. Matija Fichtelis, dninar, 30 let, za kronično tuberkulozo.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Dunajska borza

dné 15. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld. 60 kr
Srebrna renta	77 „ 25 „
Zlata renta	94 „ 50 „
1860 državno pesojilo	130 „ — „
Akcije narodne banke	825 „ — „
Kreditne akcije	323 „ 80 „
London	120 „ 30 „
Srebro	— „ — „
Napol	9 „ 59 1/2 „
C. kr. cekini	5 „ 65 „
Državne marke	58 „ 80 „
4% državne srečke iz l. 1854	119 „ 75 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 171 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94 „ 60 „
Ogrska zlata renta 6%	119 „ 85 „
„ „ 4%	88 „ 20 „
„ papirna renta 5%	86 „ 25 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 113 „ 25 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99 „ — „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 „ 25 „
Kreditne srečke	100 gld. 175 „ 75 „
Rudolfove srečke	10 „ 20 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 124 „ 30 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	226 „ 75 „

Rokovnjači.

Historičen roman.

Spisala

Josip Jurčič in Janko Kersnik,

50 kr., po pošti 55 kr.

Pri

J. Giontiniji v Ljubljani.

(392—2)

Zahvala

presrečna vsem p. n. za slednje sočutje za časa dolge bolezni, za obilo udeležbo in za prelepo petje pri pogrebu našega nepozabljivega očeta

Josipa Premrova.

V Martinjaku pri Cerknici, 13. junija 1883.

(394)

Premrovova rodbina.

V ponedeljek, 19. junija 1882 dopoldne ob 9. uri ali pa, če bo kazalo, tudi popoldne bode se v hiši g. Maliča (kjer je pošta) v Ljubljani prodajalo različno premakljivo blago: hišna in sobna oprava, posoda od pleha in bakra, poljedelsko in gospodarsko orodje, vozovi i. dr.

— po prostovoljnej javnej dražbi.

C. kr. notar:

Dr. Fr. Vok,

(396—1)

RAZSTAVNA LOTERIJA V TRSTU.

1000 dob., vrednih 218.550 gld.

Prvi dobitok v zlatu ali v papirji 50.000 gld. a. v.

Drugi dobitok v zlatu ali v papirji 20.000 gld. a. v.

Dalje več dobitkov po 10.000 gld., in več po 5000, 3000, 1000, 500, 300, 200, 100, 50, in 25. (398—1)

Vsak loz le 50 krajcarjev.

Lozi dobivajo se v vseh menjalnicah, c. kr. trafikah, loterijah itd. avstrijsko-ogerske monarhije in v loterijskem razdelku tržaške razstave (Piazza Grande št. 2) v Trstu, do katerega morajo se obrniti vsi tisti, ki hočejo loze razprodajati.

Tujci:

14. junija.

Pri Slonu: Zimer z Dunaja. — Rade-
man iz Trsta. — Brodčević iz Zagreba.
Danz iz Frankobroda. — Hönigman iz Var-
šava. — Scheib iz Prage.
Pri Maliči: Hirsch z Dunaja. — Lahaut
iz Trsta. — Urbanič iz Predvora. — Rester
iz Celovca.

Službe za oskrbnika ali vinarja

išče abiturijent deželne vino- in sadjerejske šole slapske na kakej graščini na Hrvaškem. — Več pove iz prijaznosti uredništvo „Slovenskega Naroda“. (386—2)

Kapelnik.

Nižje podpisani, 2 let star, rojen Čeh, češkega, poljskega in nemškega jezika popolnem učen, v teoriji glasbe kakor tudi v instrumentaciji vešč, znam v vseh piskalih in godilih temeljito poučevati, kakor tudi voditi velike orkestre in imam najboljša spričevala v rokah; prosim torej po tem potu službe. Plačila ne zahtevam velicega, in ravna se le po vspehih. Nastopiti bi pa zamogel službo še le koncem avgusta meseca. Služboval bi pa rajši pri vojaki v Avstriji ali pa v kakej drugej državi.

Anton Jirka,

kapelnik glasbenemu društvu v Tolminu na Primorskem.

(380—3)

Služba tajnika.

Pri okrajnem zastopu v Šmarji pri Jelšah (Št. Marein b. Erlachstein) je začasna služba tajnika z letno plačo 400 gld. izpraznjena.

S to službo so tudi tajniška opravila občine trga Šmarskega združena, za kar se plačuje posebna nagrada letnih 100 gld.

Prošnje z dotičnimi spričevali o popolnej sposobnosti prositelja za omenjene službe, in kar se posebno naglašja, o popolnej zmožnosti razen nemškega tudi slovenskega jezika v govoru in pisavi, naj se do 22. t. m. pri dotičnem okrajnem zastopu vložijo.

Služba se zamore 1. julija t. l. prevzeti.

Okrajni zastop Šmarski pri Jelšah,

dné 7. junija 1882.

Janez Andrluh,
načelnik.

(381—3)

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliči, (533—29)

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple ude in lete itd., malo časa ce se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliči“ s zraven stajecim znamenjem; 1 steklenca 50 kr., pravega prodaje samo

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

NAJBOLJŠI
PAPIR ZA CIGARETE
JE
LE HOUBLON
Francosk fabrikat.
PRED PONAREJANJEM SE SVARI!!!
Pravi je ta papir za cigarete samo tedaj, če ima vsak list znamko LE HOUBLON in vsak karton nosi varstveno znamko in signaturo.

Cawley & Henry, al. einige Fabrikanten, PARIS
seuls Fabricants brevetés des Marques:
PAPIER ANANAS LE DRAPEAU NATIONAL
Couleur Mals Blanc ou Mals
Qualité supérieure aux Armes de chaque Pays

(159—7)

Dovoljujem si častitemu občinstvu naznanjati, da sem

v Latermanovem drevoredu št. 106

postavil nov

fotografičen atelier,

ga popolnem zdanjem času primerno uravnal ter ga dones odpiram. Skušal bom, vedno le najboljše podajati in velecenjenim naročnikom na vse strani zadostiti, torej prosim s tem zagotovilom prav obilo naročil.

V Ljubljani, dné 15. junija 1882.

Z odličnim spoštovanjem

J. B. Rottmayer,
o. kr. dvoren fotograf.

(395—1)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.